

[Margrete Auken]

valget, hvad han i grunden har lavet i de år, han har siddet dér. Hvad har man brugt Budget- og Kontroludvalget til? Jo, f.eks. noget med tandlægematerialers afprøvning, men har udvalget siddet i haserne på dem og spurgt: Hvorfor kommer der ikke noget ud af det her? Jeg synes egentlig, det er lidt lumpent af hr. Engell at falde sin kollega i et andet regeringsparti i ryggen på en sådan måde, så man næsten ikke tør gå videre nu, fordi han ikke er til stede og ikke har en chance for at forsvare sig. Men det er altså ikke mig, der kom på den tanke, at det også skulle gå ud over Rådet og ikke kun Ministerrådet.

Noget af det, der er karakteristisk for den rapport, der er kommet, er, at den understreger – og det er det afgørende i hele dette spørgsmål – det lave ambitionsniveau, så der faktisk, når vi skal til at lave handlinger, så at sige ikke er politisk opbakning bag de ting, vi vedtager. Det er ikke politikerne i Nordisk Råd, jeg her henvender mig til, for der er for manges vedkommende tale om et virkelig oprigtigt engagement, og der er tale om politikere, som ustandselig fremfører disse synspunkter også i deres egne parlamenter. Nej, jeg taler om hele det politiske apparat. Det er meget, meget sjældent, man hører et regeringsmedlem, også fra de andre lande, overhovedet bruge ordet »nordisk«, når det ikke ligefrem er en nordisk debat, man har. Man har altid på fornemmelsen, at dette ord, når det kommer til stykket, er et fremmedord i de forskellige regeringer. Man tænker faktisk ikke nordisk i forhold til den førte strategi, og det er faktisk også et af de hovedpunkter, rapporten trækker frem.

Et andet sted står der, at på trods af stor almen sympati har nordisk samarbejde lav politisk status. Dette viser sig ved, at der er meget lidt samarbejde om væsentlige sager og svag national implementering af nordiske beslutninger. Dér har vi en stor del af problemet, og det er først den dag, hvor man begynder at tage det, man siger, alvorligt, at det bliver interessant at have med det nordiske samarbejde at gøre. Det har man kunnet sige længe, men nu er vi altså dér, hvor det er ved at være helt afgørende, om vi inden for det næste år får sat skub i foretagendet.

Så har vi med god grund kunnet bebrejde regeringen, at hver eneste gang den går fra de meget pompøse sætninger over til handling, sker

der nærmest ingenting. Stort set alt, der er lagt frem for os til denne session, er fuldstændig tyndt, når det kommer til de konkrete handlinger, skønt det jo er imponerende, så meget der efterhånden står i hele det generelle indledningsafsnit. Det er jo flot nok, det kunne jo næsten være skrevet af mig selv, så jeg kan jo ikke bebrejde nogen, at det ser sådan ud, men når vi får oversat det til handlinger, er det på det nærmeste væk. Spørgsmålet er så, hvad vi kan gøre ved det rent politisk og parlamentarisk. Og her har vi også det store problem, at der går nogle voldsomme politiske skel i det nordiske samarbejde, nogle skel, som måske er allertydeligt i det danske Folketing. De mest forsigtige og forskrækkede, for nu at bruge nogle andre ord for lavt ambitionsniveau i det nordiske samarbejde, er jo De Konservative og i høj grad også Venstre. Da vi endelig fik præsenteret et forslag, nemlig med Den Internationale Samarbejdskomité, var det nærmest, som om man fik rystelammelser i de borgerlige partier. De tabte i hvert fald blyanten ud af hånden, da der skulle yderligere skub på, og vi får nu se, hvordan det kommer til at spænde af på sessionen, om vi får lavet de organisationer. Ikke fordi vi kan løse tingene ved at organisere anderledes, men fordi vi i den organisation faktisk havde en mulighed for at få trukket ting ind på dagsordenen, som det haster meget med at få sat i gang.

Efter denne noget generelle jammerlighedsvada og mismod over det nordiske samarbejde har jeg ikke så forfærdelig meget at hægte min ellers meget, meget grundmurede optimisme op på. Jeg synes, det har været svært at finde noget som helst i det, der er lagt frem, hvor man for alvor kan sige, at her går det, her sker det nu. Alligevel vil jeg godt stille ministeren nogle konkrete spørgsmål om, hvad der sker inden for de forskellige områder.

Det vigtigste punkt her i det første år er jo Norden som hjemmemarked. Vi får at vide, at det går godt. Hvad gør man i regeringen, og dermed i Ministerrådet, for at få det til at fungere? Har man f.eks. en eller anden forestilling om en kontrolinstans, eller hvad vi nu skal kalde det? Det er jo ikke nok, at man laver ens standarder, hvis de forskellige lande håndterer dem forskelligt, så må vi simpelt hen sørge for, at det bliver gjort på samme måde. Hvordan sætter vi speed på det arbejde? Det er virkelig i sidste øjeblik, hvis vi skal have en mulighed for